

59

ESTIU_2018

EL CASTELL

revista de Bellcaire d'Empordà

#Ca la Pepeta

AJUNTAMENT DE
BELLCAIRE D'EMPORDÀ

TELÈFONS D'INTERÈS

TELÈFONS BÀSICS

ESCOLA PÚBLICA EL RAJARET
972 788 035

LLAR D'INFANTS
618 861 782

PARRÒQUIA DE BELLCAIRE
972 788 201

MOSSOS D'ESQUADRA 112
BOMBERS 112

SOREA :

Telèfon d'atenció al client i reclamacions: 900 405 070

Telèfon d'incidències i avaries a la xarxa: 900 816 070

Telèfon per informar lectures: 900 816 101

HORARIS SARFA

Consultar els horaris a la pàgina web: <https://compras.movenitis.es/es>

SERVEI DE TRANSPORT ADAPTAT

QUI EL POT DEMANAR?

- Persones grans que no disposen de xarxa familiar per tal que les puguin acompanyar.
- Famílies amb dificultats econòmiques.
- Persones grans que es troben en circumstàncies socio-familiars determinades.

QUÈ CAL FER PER TAL DE SOL·LICITAR EL SERVEI?

1. demanar cita als serveis socials de bellcaire d'empordà a través de l'ajuntament, per tal de valorar la seva situació.
2. si serveis socials valora convenient el servei, es podrà comprar el tiquet al centre cívic.

AJUNTAMENT

Tel 972 788 105
www.bellcaire.cat

OFICINES MUNICIPALS

Secretari: David Izquierdo
secretaria@bellcaire.cat

Horari: dilluns a dijous de 9h a 14h

HORARI D'ADMINISTRACIÓ

De dilluns a divendres, de 9h a 14h
Dimecres, de 16h a 19h

SERVEIS TÈCNICS MUNICIPALS
Dimecres, de 10h a 13h. Cal concertar cita prèvia.

ALCALDIA

Dimecres. Cal concertar cita prèvia.

SERVEIS SOCIALS

Dimarts de 13h a 15h
Lloc: Ajuntament de Bellcaire d'Empordà. Per tal de concertar visita cal que truqueu prèviament al telèfon 639 028 243

PLENS ORDINARIS DE L'AJUNTAMENT

L'últim dimecres del mes, en mesos alterns: Gener, març, maig, juliol, setembre i novembre a les 20h.

RECOLLIDA D'ESCOMBRARIES

Recollida els dilluns, dimecres i divendres al matí.
Minideixalleria: cal accedir-hi amb tarjeta personalitzada (recollir-la a l'Ajuntament)

CENTRE CÍVIC

De dilluns a divendres de 16h a 20h
972 765 917

LOCAL SOCIAL

Cafè-bar-restaurant, sala d'actes, teatre i cuina

SERVEIS SANITARIS

DISPENSARI MUNICIPAL
972 765 005

CONSULTA MÈDICA

HORARI:

Dilluns i dimecres de 8h a 11h
Divendres de 11:30h a 14h

AMBULÀNCIA 112

CONSULTA MÈDICA

CAP de l'Escala 972 776 060

FARMÀCIA

Lda. Sara Bagué 972 788 471

EDITORIAL

REVISTA 59

El Castell torna a ser al carrer amb l'arribada de la calor de l'estiu. Calors que conviden a fer una capbussada, a passar-ho bé i a passar revista també del curs que deixem enrere.

A nivell municipal la notícia més destacada d'aquest any és la compra del mas de Ca la Pepeta. L'oportunitat que se li ha presentat a l'Ajuntament difícilment es podia deixar passar de llarg tot i els comprensibles dubtes dels qui no ho veien clar o, encara més, hi estaven frontalment en contra. I és que darrera un preu molt assequible per a la compra, hi ha uns costos encara no quantificats de rehabilitació d'un edifici que avui en dia està en un estat ruïnós i que poden ser milionaris.

El consistori actual i els que vinguin en un futur hauran de treballar de valent per ser dignes d'una decisió històrica com la que es va prendre en el ple del 31 de maig, i tindran feina durant anys, qui sap si dècades, per convèncer administracions superiors i qui sap si també iniciatives privades, de la necessitat de rehabilitar curosament un edifici que ens identifica com a poble amb un passat eminentment de pagès.

Un capítol a banda mereix la consulta pública que es va fer per demanar l'opinió als veïns sobre el tema. Era el tercer procés participatiu convocat a Bellcaire, després del pressupost participatiu de 2016 i la consulta sobre festes populars de l'any passat. Ni el resultat ajustadíssim que en va sortir ni la participació que tots hauríem desitjat més alta desmereixen un procés absolutament transparent i que ha perseguit de principi a fi la implicació de tots els bellcairencs en una decisió d'una transcendència històrica. Segur que en un futur haurem de tornar a votar o participar en consultes per decidir quins usos pot o ha de tenir Ca la Pepeta.

Ens agradaria molt que acoïssiu amb bons ulls aquest Castell 59, que repassa els fets noticiables i protagonitzats per col·lectius de Bellcaire dels últims mesos. En aquest exemplar, tot fent una pica-da d'ullet al passat, recordem el cinema de Can Vilà que durant bona part del segle passat va entretenir petits i grans en un temps que a les cases no hi havia ni telèfons mòbils, ni ordinadors ni televisió. Com han canviat els temps, oi?

Passeu un bon estiu!!!

EDITA: Ajuntament de Bellcaire

CONSELL DE REDACCIÓ: Abel Font, Susanna López, Ramon Manent, Guillem Sobrepera i Núria Triadó.

HAN COL·LABORAT EN AQUEST NÚMERO: ordi Antúnez, Judith Co-baña Guàrdia, Maria Lluïsa Montroig, Antoni Pagès, Agnès Pascual, Iris Pera, Caterina Puig, Esther Pujol, Loles Seguer.

FOTO DE PORTADA: Mas Ca la Pepeta, 2018.

DISSENY I MAQUETACIÓ: Núria Triadó, estudioxigen@gmail.com

IMPRIMEIX: Palahí AG

TIRATGE: 500 exemplars. Distribució gratuïta

DIPÒSIT LEGAL: GI-442-1996

La revista a internet: www.bellcaire.cat

Ca la Pepeta

PATRIMONI PÚBLIC DE BELLCAIRE

ABEL FONT

Ca la Pepeta

El ple municipal del 31 de maig va aprovar la compra de la finca del Mas Quintana, més conegut com Ca la Pepeta per un total de quasi 310.000 euros a pagar en cinc anys sense interessos. Va ser la culminació d'una primavera d'intens debat i de contrast de les postures a favor i en contra d'un acord d'una gran transcendència per al poble i que obrirà nous debats com ara quins usos pot acabar tenint aquest edifici ara ja municipal.

Abans que el ple prengués aquest acord havia consultat al poble en un tercer exercici de participació ciutadana (després dels pressupostos participatius -2016- i de la consulta sobre les festes populars -2017-) que es resolgué amb un resultat ajustadíssim: 69 vots a favor de la compra, 67 en contra i un nul. El resultat demostra al gran divisió d'opinió que hi ha hagut entre la població. Però també que

bona part de la població no s'ha mobilitzat pel tema i no va anar a votar. 137 vots no arriba a una tercera part dels 422 que hi va haver en les últimes eleccions al Parlament, per exemple. I això que en la consulta que ens ocupa es podia votar a partir dels 16 anys.

La votació en ple va ser més clara que la votació popular: quatre vots a favor, un en contra i una abs-

Ca la Pepeta

SUPERFÍCIES

Superfície total **2995 m²**

Superfície construïda **1869 m²**

Superfície patis lliures **1954 m²**

LES VOTACIONS

Consulta popular

A favor de la compra	69 vots
En contra	67 vots
Vots nuls	1 vot

Ple municipal 31 de maig

A favor	4 vots
En contra	1 vot
Abstenció	1 vot

tenció. Era el primer cop que el plenari prenia un acord per majoria i no pas per consens. En contra, hi votava el regidor David Sellarès, tot argumentant que aquesta compra limitarà el poder fer altres coses i que s'ha portat a ple sense saber el que costarà la rehabilitació de l'immoble. L'abstenció va ser la del regidor Jordi Antúnez, argumentant que, tot i no estar-hi en contra, no tenia la informació suficient com per votar-hi a favor. I hi votaven a favor la resta de regidors assistents al ple. Especialment significatiu va ser el posicionament del regidor de cultura i patrimoni, Guillem Sobrepera, tot apuntant que a elements patrimonials provinents de la noblesa (el castell) o de l'església (Sant Joan de Bedenga) Bellcaire guanya un edifici emblemàtic per a explicar els orígens rurals i de pagès del nostre poble.

Ca la Pepeta ja és patrimoni públic. Però el debat no s'acaba amb la compra. I és que ara s'obre un amplíssim ventall de possibilitats sobre els usos futurs d'aquesta finca

Què s'hi vol fer? Què s'hi pot fer? Les possibilitats són múltiples. A banda de dedicar part dels patis

a aparcament, cosa que pot ser immediata, es pot plantejar si part de l'edifici es dedica a magatzems municipals. O a equipaments dels quals ara el poble està mancat, com una biblioteca, un centre de dia per a la gent gran, habitatges socials, arxiu municipal... O, qui sap, també es pot plantejar la possibilitat de traslladar-hi serveis actuals com les oficines

municipals, el centre cívic o la llar d'infants... Fins i tot, la llei permetria dedicar part de l'edifici a usos hotelers o de restauració, a oficines o usos comercials...

C. Major, 37 | Tel 972 78 87 90
17141 Bellcaire d'Empordà

NARCÍS MATAS

www.narcismatas.com

Tel 972 78 01 26
Fax 972 78 04 38
c/ Padró, 27
17142 - VERGES
a/e; info@narcismatas.com

CONSTRUCCIÓ
REHABILITACIÓ
ENDERROCS
EXCAVACIONS

Ca la Pepeta

Imatge d'arxiu, Ca la Pepeta

Resultat del desbrossament dels patis de la finca

PREUS

Preu de venda **309.885,50 €**

Pagament anual (5 anys) **61.977€/any**

Repercussió del preu de venda / superfície del terreny **309.885,50/2.995m² = 103,5€/m²**

Repercussió del preu de venda / superfície de l'edificació **309.885,50€/1869m² = 165,8€/m²**

Tot això podria ser. Però és evident que abans s'ha de consolidar i rehabilitar profundament l'edifici, ara mateix està en estat ruïnós. I això suposarà uns costos milionaris que l'Ajuntament difícilment podrà assumir si no hi intervenen administracions superiors. També hi cap la possibilitat de dividir la finca en diferents unitats i vendre'n part d'aquestes per ajudar a pagar la restauració de la part pública.

De moment, el que es farà de forma immediata serà apuntalar aquelles parts estructurals que es puguin salvar i tancar els accessos a l'edifici perquè ningú pugui prendre-hi mal. De fet, pocs dies després de l'acord de compra, l'Ajuntament ja va fer desbrossar els dos patis de la finca, amb una millora d'aspecte important.

Segurament passaran anys, potser dècades abans no veiem totalment rehabilitada la finca del Mas Quintana. Però la data del 31 de maig quedarà gravada per a la història com el dia en què l'Ajuntament, d'acord amb el resultat de la consulta pública feta als veïns, va decidir comprar un edifici que ens explica el passat d'un poble de pagès com el nostre i començar el camí per a la seva transformació cap a usos públics d'interès per a totes i tots.

Dipòsti de l'aigua, Bellcaire d'Empordà, 2018.

A l'entorn del dipòsit de l'aigua

de Bellcaire d'Empordà

EDUARD CARBONELL

El concepte de patrimoni cultural avui ja no és el de fa uns anys. El concepte ha anat canviant amb el pas del temps i les persones en cada moment han definit el que és patrimoni cultural. Així al costat de les ruïnes romanes o gregues s'ha afegit conceptes que cada època ha aportat. Així ara, de fa temps, es parla de patrimoni industrial, de patrimoni etnològic o antropològic, els murs de pedra seca, les barraques dels pescadors, les menges, etc.

En resum tot allò que defineix els habitants d'un territori. Però no només això. L'activitat de l'home està immersa en un territori, i no es pot separar el patrimoni cultural d'un territori concret, d'un patrimoni natural, doncs aquest ha determinat el que ha fet l'home. Posem per cas, el cultiu de l'arròs defineix un paisatge, uns edificis, unes maneres de fer, unes menges, unes cançons, tot allò que l'home fa. I defineix un paisatge.

En aquest sentit i partint d'una idea actual del patrimoni cultural i natural, que necessàriament han d'anar units, bus-

quem tot allò que defineix i caracteritza la vida d'un home sobre un territori. Serà el seu patrimoni. Si esborrem tot allò que no ens agrada construiríem una imatge falsa del territori i de la vida de l'individu d'aquest territori.

A Itàlia, a la Toscana, hi ha un poble, San Gimignano, que s'obre al matí per què hi entrin els turistes, i es tanca a la nit. No té vida fora de la dels turistes. A prop de casa nostra, a Pals, el centre antic s'ha convertit en el que en diem un poble "pessebre", doncs els habitants hi dormen però no hi poden comprar res. Podem dir: "Que bonic", però és fals, doncs té una vida artificial. El mateix pot passar en el barri vell de Girona si ens descuidem, amb hotels i botigues de records, però potser és difícil de comprar el pa o una garrafa d'aigua.

A partir d'aquest punt voldria parlar del dipòsit d'aigua de Bellcaire d'Empordà. Clar exemple de Patrimoni Industrial i que, posats a fer, ja forma part de l'sky line del municipi. Com també el safareig que cito aquí per què no ens l'oblidem.

Em varen dir que fins a finals dels anys 50 els habitants de Bellcaire anaven a buscar l'aigua per beure a dues fonts, que amb galledes o garrafes portaven a casa. L'aigua per altres usos, que no fos per beure, es recollia en cisternes. La construcció del dipòsit va permetre que l'aigua per beure també arribés a totes les cases del municipi. Quin canvi oi? Potser va ser un dels pobles que tingué l'aigua corrent abans que molts altres. I nosaltres hem d'esborrar el que ha representat pels habitants de Bellcaire? Hem d'esborrar la nostra història? I a més, el concepte de patrimoni industrial és avui ben viu. Si no, com considerariem les colònies tèxtils al llarg del riu Llobregat, per exemple?

Bellcaire té sort que es conservin elements que expliquen la seva història, la dels seus habitants, el seu paisatge, la seves maneres de fer, el patrimoni antropològic. El dipòsit de l'aigua s'ha d'explicar als visitants i a nosaltres mateixos. I s'ha de tenir com un lloc per poder visitar, en el circuit que explica la història del poble.

Vista panoràmica de Bellcaire d'Empordà, 2018.

Rotonda carretera, ARA SÍ

Aquesta primavera han començat les obres de construcció de la històricament reivindicada rotonda de l'empalme. I a la tardor vinent, tot i que amb retard respecte les previsions inicials, arriba el torn de la rotonda de l'entrada sud de Bellcaire, a tocar de la benzinera. El 31 de maig passat, el departament de Territori i Sostenibilitat va adjudicar les obres per un valor total de 570.000 euros (uns 200 mil menys de l'import de licitació). El termini d'execució previst és de quatre mesos, el que indica que haurien d'estar acabades durant el primer trimestre de 2019.

La nova rotonda tindrà un diàmetre exterior de 40 metres i comptarà amb quatre ramals, dos a la Gi-632 (un cap a l'empalme i l'altre cap a l'Escala), un cap al nucli del poble, pel Pont Morós i un quart cap al futur vial urbà que preveu el planejament, en direcció a la zona industrial de tocar el cementiri (ramal que, de moment, es mantindrà tancat).

Curs d'informadors del Parc Natural

El Centre Cívic de Bellcaire ha acollit l'hivern passat el quart curs per a guies del Parc Natural del Montgrí, Illes Medes i Baix Ter. Es tracta d'un curs de 80 hores, la meitat d'elles dedicades a sortides per conèixer el territori. Hi han participat 30 alumnes que han après detalls sobre la geologia del Montgrí, la fauna i flora dels aiguamolls, els ocells del parc, la tortuga d'estany i molts altres temes del patrimoni natural i històric del nostre entorn.

Al llarg del curs s'ha parlat molt de la gestió que s'està fent al parc, de manera que han pogut entendre millor les raons de les limitacions i prohibicions. I de ben segur que, després del curs les veuen amb uns altres ulls.

Al final del curs, després de superar l'examen corresponent, els alumnes van obtenir un diploma i un carnet que els acredita com a guies del parc.

Cada edició del curs s'ha fet en un municipi diferent. Fins ara, s'han fet a L'Estartit, Ullà, Torroella i Bellcaire. Encara no se sap on es farà el cinquè, el mes de febrer de l'any vinent.

ROCÒDROM PARET LOCAL SOCIAL

La primavera passada s'ha instal·lat tres mòduls de fusta basculants perquè la mainada del poble pugui practicar l'escalada. La instal·lació d'aquest bulder (nom amb què es coneix aquest tipus de rocòdrom) ha estat fruit d'una demanda dels pares de l'escola. El cost del material ha estat assumit per l'Ajuntament mentre que un pare de l'escola que és professional de l'escalada n'ha fet la instal·lació voluntàriament.

El terra d'aquesta zona s'ha omplert de sorra, s'ha tancat pels dos laterals i s'ha elaborat una normativa d'ús, sobretot pel que fa a la seguretat.

Una de les possibilitats apuntades és poder fer extraescolars d'escalada.

Procés de muntatge del Rocòdrom Paret

Participants en el curs d'informadors del Parc Natural, 2018.

Escola PROJECTE PATI

Quan comenci el curs escolar 2018/2019 el pati de l'escola presentarà un aspecte ben diferent del que tenia fins ara. El Projecte Pati, del qual ja en parlàvem a la revista de Nadal s'està fent realitat. S'ha repensat el pati amb la voluntat de fomentar-ne l'ús com una eina pedagògica més de l'escola. En el fons, es vol que el pati tingui una presència més verda i menys sorrenca.

S'hi ha implicat els nens i nenes que, en un intens debat i posterior votació, van decidir que no es treguin els gronxadors.

Els canvis més significatius d'aquest projecte són la instal·lació d'un rocòdrom al costat oest del pati, dues taules de pícnic a la zona on ara hi havia el sorral, la preparació d'un petit hortet. Cap al lateral est del pati s'hi habilitarà una muntanya de terra, amb un túnel i un tobogan. També es té la intenció de remoure tota la superfície del terra per potenciar que hi creixi més herba i plantar-hi més plantes autòctones.

Els treballs han estat encarregats a la mateixa empresa que va fer la reforma del pati de l'Escola Guillem de Montgrí de Torroella.

INAUGURACIÓ DE LA RESTAURACIÓ DE LA TORRE ALTA

Per Setmana Santa, coincidint amb les representacions de Bandera de Catalunya, es va poder visitar les obres de restauració de la torre alta del castell. Amb la nova escala metàl·lica que s'hi ha instal·lat, aquesta torre es converteix en un fantàstic mirador per observar l'entorn del poble, amb unes vistes panoràmiques de primera magnitud, des de la badia de Roses fins a la vall de Santa Caterina, la plana agrícola i els municipis del nostre entorn més immediat.

Per accedir a la torre cal demanar la clau a l'Ajuntament, en horari d'oficina.

Escala de cargol, interior de la Torre Gran, Maig 2018

MIRADOR DE LA COSTA

Està previst que abans de l'estiu s'habiliti una zona amb taules i bancs al terreny conegut com el Mirador de la Costa, a tocar l'antic dipòsit de l'aigua, des de 2017 terreny municipal.

Es netejarà, s'hi instal·larà il·luminació i es farà més amable per tal que tots puguem gaudir d'aquell entorn privilegiat, al capdamunt del turó.

21-D ELECCIONS AL PARLAMENT

La situació política catalana ha continuat essent tensa aquest hivern i primavera passats. Al Castell de Nadal titulàvem "Hem Votat" fent referència al referèndum de l'1 d'Octubre. Però les setmanes posteriors al referèndum no van ser ni molt menys un camí de roses. Article 155, intervenció de la Generalitat, mig govern a l'exili i l'altre mig a la presó i convocatòria d'eleccions que es celebraven el 21-D i que donaven per resultat una configuració del Parlament en què, amb pocs canvis respecte l'anterior, continua havent-hi majoria sobiranista.

La tensa situació política ha deixat casos lamentables com la destrossa dels rètols de "Municipi de la república catalana" que s'havien instal·lat als accessos al poble i que van ser malmesos per uns desconeguts.

A la balança de les reivindicacions, el diumenge de la Festa Petita es van suspendre els actes per poder assistir a la gran manifestació que es va fer a Barcelona. De forma consensuada es va acordar ajornar la Fira per a la setmana següent (diumenge 22) i el teatre per al 13 de maig.

EL LOCAL SOCIAL, TANCAT

El Local Social està tancat des del mes de maig passat, després que durant un escorcoll els Mossos d'Esquadra hi trobessin diferents quantitats de substàncies estupefaents (marihuana, cocaïna i èxtasis). Fruit de l'escorcoll, es va detenir la responsable del local, acusada d'un delicte contra la salut pública. La detinguda va passar l'endemà de la detenció a disposició del jutjat d'instrucció en funcions de guàrdia de La Bisbal, que la va deixar en llibertat amb càrrecs.

Des del 19 de maig, el local és tancat. L'Ajuntament va rescindir el contracte de lloguer i està en procés d'obrir una nova licitació. Aviat farà dos mesos i mig del tancament del local i difícilment el procés de selecció d'un nou llogater estarà enllestit fins passat l'estiu.

DEMANDES DELS JOVES

Un sector de joves del poble ha demanat a l'Ajuntament un espai per a poder pintar graffitis. Se'ls ha autoritzat a fer-ho a la paret sud de la tanca del camp de futbol.

També han demanat que es compri una pista d'skate. És una demanda del sector de joves de 12 a 14 anys, que està essent estudiada.

Resultats Eleccions al Parlament 21-D						
	BELLCAIRE		GIRONA		CATALUNYA	
Participació	87,06%		79,16%		79,09%	
Abstenció	12,94%		20,84%		20,91%	
Nuls	0,24%		0,45%		0,37%	
Blancs	0,24%		0,45%		0,44%	
	vots	%	%	diputats	%	diputats
Junts x Cat	185	43,74	36,67	7	21,66	34
ERC-CatSi	123	29,08	21,71	4	21,38	32
C's	41	9,69	19,51	4	25,35	36
CUP	34	8,04	5,32	1	4,46	4
PSC	21	4,96	8,62	1	13,86	17
CatComú-Podem	11	2,6	4,04	0	7,46	8
PP	6	1,42	2,85	0	4,24	4
PACMA	1	0,24	0,63	0	0,89	0

NOVA IL·LUMINACIÓ A LA PLAÇA ESTEVE ALBERT

Abans de la revetlla de Sant Joan estava previst d'instal·lar nova il·luminació a la plaça Esteve Albert. Estava comprovat que al vespre era una plaça molt fosca i amb aquesta instal·lació es vol guanyar comoditat als veïns.

INSTAL·LACIÓ DE BANCOS

S'han comprat un total de 18 bancs que s'han anat instal·lant en aquells punts on s'ha cregut que hi havia més necessitat.

2A FASE DE LA PLANTADA DE TAMARIUS

Completant un dels compromisos del procés de pressupost participatiu de l'any passat, durant la primera setmana d'abril s'ha fet la segona fase de plantada de tamarius al carrer Rajaret.

CUSTALS. S.L.

Obres i restauracions.
Llum, aigua, gas, calefacció i AC.
Tel. 972 78 81 62

PERRUQUERIA

Montserrat

C/ Moli, 56 - BELLCAIRE D'EMPORDÀ - Tel. 972 788 349
perruqueriamontserrat@gmail.com

PLE ORDINARI DE NOVEMBRE (31/11/2017)

Aprovació definitiva del conveni d'expropiació de la finca del Mirador de la Costa

Últim tràmit legal per a fer efectiva l'expropiació de la finca esmentada, propietat de Joan Pujol Rustullet. Finca que passa a ser de titularitat municipal pel cost de 220.000€, que es pagaran en deu anys a raó de 22.000€/any sense interessos.

Encàrrec de gestió de compra agrupada Pla d'Acció per l'Energia Sostenible (PAES)

D'acord amb el que estableix la campanya "Del pla a l'acció", de la Diputació de Girona per a potenciar la implementació de mesures per a un consum d'energia més sostenible, s'acorda delegar en l'ens provincial la gestió de la licitació per a la substitució de lluminàries al carrer Rajaret i aprovar el conveni que ho regula.

Revocació del conveni en relació a la tècnica de joventut amb el Consell Comarcal del Baix Empordà.

Degut a la poca assistència que ha necessitat l'Ajuntament de la tècnica de Joventut del Consell Comarcal s'ha decidit prescindir d'aquest servei i revocar l'acord que es va signar conjuntament ara fa set anys entre els ajuntaments de Bellcaire, Albons i la Tallada amb el Consell Comarcal.

Aprovació del conveni pel Pla de Joventut del Consell Comarcal del Baix Empordà

Amb aquest conveni l'Ajuntament es compromet a desenvolupar un Pla Local de Joventut amb l'objectiu de dinamitzar polítiques de joventut al municipi. A fi d'afavorir la seva implementació, el Consell Comarcal abonarà la quantitat de 2.350€ mitjançant el Contracte Programa 2017-2019.

Aprovació del pressupost municipal per a l'exercici de 2018

El pressupost municipal de 2018 puja a un total de 772.150,00€. En l'apartat de despeses, aquestes es reparteixen en 188.100€ el capítol I de Personal; 504.834 el capítol II de Despesa Corrent; 400€ de despeses financeres; 816€ en l'apartat de transferències corrents; i 78.000€ per al capítol VI, d'inversions.

Aprovació de la memòria de seguretat de la llar d'infants El Rajolí

L'Ajuntament es dona per assabentat de la memòria elaborada per l'Àrea de Medi Ambient del Consell Comarcal pel que fa a la seguretat de la Llar d'Infants El Rajolí.

PLE ORDINARI DE GENER (31/01/2018)

Inici de l'expedient d'alienació de la finca del c/Major, 7

En vista del poc ús que es fa de l'immoble que havia servit d'antic dispensari municipal, l'Ajuntament inicia l'expedient per a la seva alienació i encarrega al secretari i tècnic municipals l'elaboració i obtenció dels documents necessaris per adjuntar-los a l'expedient en qüestió.

Modificació de l'ordenança fiscal del servei de cementiri

Donada la manca de nínxols buits al cementiri entre finals de 2017 i principis de 2018 es va encarregar la construcció de nous. S'han fet 24 nous nínxols i 8 columbaris, amb un cost total 3000 euros pels columbaris i 22.184,45 pels nínxols.

Al ple s'acorda modificar l'article 6 de l'ordenança on s'estableix la concessió de 50 anys per nínxol que actualment és de 600 euros i es passa a un preu de 800 euros.

Sessions plenàries de l'Ajuntament

Continuació de la redacció de l'ordenança de convivència ciutadana

S'acorda ampliar l'ordenança en qüestions referents al tractament i recollida de residus, la neteja de la via pública, usos de la via pública i les infraccions i règim sancionador aplicables en aquests apartats

PLE ORDINARI DE MARÇ (21/03/2018)

Liquidació del pressupost 2017

S'aprova el resultat pressupostari de l'exercici 2017, que és de -31.327,42€, resultat de la diferència entre un total de 789.636,11€ de drets reconeguts nets i un total de 871.773,53€ d'obligacions reconegudes netes, de les quals un 50.810€ es van finançar amb romanent de tresoreria.

Aprovació inicial de l'ordenança municipal de convivència ciutadana

S'afegeix a l'ordenança allò que afecta al règim de residus al municipi, donada la proliferació de mals usos dels contenidors i altres conductes incíviques. Amb la nova norma es pretén minimitzar i posar fi a aquestes males actituds. Si no hi ha al·legacions en el període d'exposició pública, es donarà per aprovada definitivament aquesta nova normativa.

Inici de l'expedient de delimitació del terme municipal a instàncies de la Secretaria d'Administracions Locals

En el marc de l'elaboració del Mapa municipal de Catalunya, la Secretaria d'Administracions Locals de la Generalitat ha requerit a la secretaria municipal el nomenament d'una

Comissió Municipal de Delimitació per acord plenari, per tal de delimitar correctament el terme entre el nostre municipi i Ullà i Torroella de Montgrí. Formaran aquesta comissió, l'alcalde, David Font; els regidors de Medi Ambient i d'Ensenyament, Flavi Saballs i Jordi Antúnez; l'arquitecte tècnic municipal, Pere Solés; i el secretari, David Izquierdo.

Aprovació del Pla Econòmic i Financer municipal

El fet d'haver gastat més del que s'ha ingressat en l'exercici pressupostari de 2017 obliga l'Ajuntament a redactar un Pla Econòmic i Financer en el qual s'han d'enumerar les causes de l'incompliment de l'objectiu pressupostari així com les mesures a aplicar durant els exercicis 2018 i 2019 per refer la situació.

Moció de rebuig a la línia elèctrica d'alta tensió de Julià – La Farga 3

S'aprova per unanimitat una moció que dona suport al rebuig i oposició dels ajuntaments de Bordils, Celrà i Cervià de Ter a la construcció de la línia elèctrica d'alta tensió Julià-La Farga 3 i a les activitats de la Plataforma Salvem la Llera del Ter i a la recollida de signatures contra aquesta línia d'alta tensió.

L'Ajuntament interpreta que aquesta línia és una nova agressió al territori i demana al departament de Territori i Sostenibilitat que es posi en inequívocament en contra de la imposició d'aquest projecte i doni suport a les reivindicacions dels municipis afectats.

Festes locals 2019

S'acorda fixar els dies 29 d'agost (Festa Major) i 1 d'octubre (Referèndum per a la independència) com a festes locals de l'any vinent 2019.

Podeu consultar les actes dels plens de l'Ajuntament al web municipal www.bellcaire.cat

SERVEI DE GASOIL A DOMICILI
www.encosantjordi.cat

Av. Generalitat, 25 - 17464 SANT JORDI DESVALLS (GIRONA)
Tel. 972 79 80 19 - Fax 972 79 82 74

S.D.P. Sistemas de Protección, S.L.
C/da. de l'Estació KM 1.5
Apdo. Correos, 101
17257 - Torroella de Montgrí
Tel. + 34 972 76 20 40
info@sdpistemas.com

VENDA - REPARACIÓ - INTERCANVI

- Unitats de Control de Motor.
- Transmissions, direccions etc..
- Motors, culates, caixes de canvi
- Turbos, injectors, alternadors

can VILÀ, CINE AMPURDANÉS

ABEL FONT

El dia 13 de maig de 1973, després de la projecció de les pel·lícules *Historia de un marido infiel* i *20.000 dólares* por un cadáver es van apagar els llums de la sala del cinema de Can Vilà i ja no es tornarien a encendre mai més. Era el final d'un negoci familiar que es va anar fent insostenible a mesura que el país sortia de l'autarquia i dels anys més foscos del franquisme. El boom del turisme va obrir moltes portes i va fer evolucionar ràpidament els gustos de la gent que cada cop més preferia sortir a córrer món en el seu temps d'oci més que no quedar-se al cinema del poble. Avui, transcorreguts quaranta-cinc anys d'aquell The End volem recordar un bocí de la història del nostre poble a través d'un equipament que va farcir d'il·lusions a petits i grans durant més d'un quart de segle.

La sala del cinema formava part d'un conjunt on hi havia també el cafè, estanc i servei de Correus, a més de la vivenda familiar. Va ser iniciativa d'en Josep Vilà i Goday, home polifacètic que va exercir durant més

de quatre dècades com a secretari municipal. Home molt implicat també en el teixit social local, especialment en el club de futbol. Més o menys on ara hi ha la Carnisseria Can Santi hi havia el magatzem

i l'escala per pujar al cafè, que era a pis. El cafè tenia una terrassa gran on, sobretot a l'estiu, era molt agradable d'anar-hi a parar la fresca. Des del mateix cafè es podia accedir a la sala, si bé l'entrada general es feia des del Camí dels Segalars. Era una sala amb 148 butaques –poc més d'un centenar a platea i la resta a la “camarilla” en forma de L, a pis, amb 4-5 files més de butaques-.

El cinema es va estrenar el setembre de 1947 amb **“Sombras del Barrio Chino”**, una pel·lícula de misteri on una banda de Chinatown fitxa un recargolat científic perquè faci ús dels seus coneixements en favor seu i elimini la competència. L'artista principal era Bela Lugosi, un actor recordat especialment per la seva caracterització de Dràcula. El programa d'aquella estrena es completava amb una segona pel·lícula –**La Campana de la libertad**- i amb la revista **Ritmo** en las Ondas. No queda massa rastre d'aquella estrena ni de l'impacte que ocasionà al poble, però segur que devia aportar llum i il·lusió en un temps d'autarquia econòmica.

La programació habitual era una sessió de nit el dissabte i doble sessió el diumenge a la tarda. I abans de cada sessió, és clar, el NO-DO, aquells documentals que no eren més que pura propaganda del règim i que tots els cinemes, de forma més o menys manifesta, estaven obligats a passar. En el cas del cinema de Bellcaire es van projectar fins l'agost del 1965.

Qui va treballar-hi?

Entre la família Vilà i algun treballador que hi ajudava s'havia de fer tot: portar el bar, vendre les entrades, acomodar el públic, muntar i projectar la pel·lícula... El primer operador que va treballar al cinema de Bellcaire va ser el torroellenc Josep Casas, que va estar-hi escassament cinc mesos, fins el febrer de 1948. De la documentació que s'ha conservat en consta que la plantilla d'aquell temps la formaven, a banda del maquinista, en Ramon Cruañas (**asuntos generales**), en Ponci Surrall, pare d'en Martí Xelis, com a encarregat de recollir les entrades i en Josep Solés, com a acomodador. El maquinista cobrava 25 pessetes per sessió més la manutenció i el beure i la resta cobraven cinc pessetes cadascun.

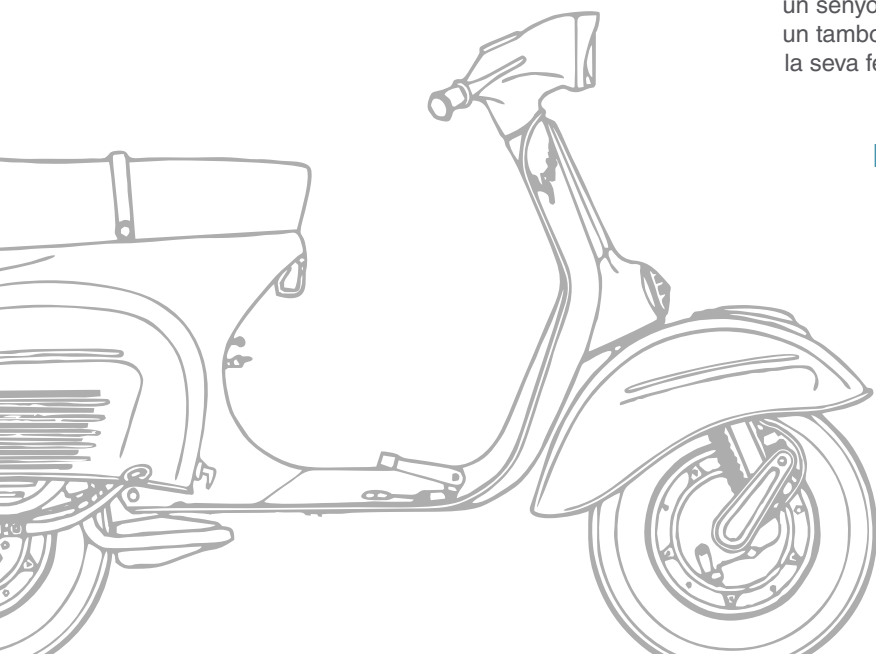
Després d'en Casas també treballarien d'operadors de càmera en Joan Colls (del febrer del 1948 al maig del 1949), que vivia just al costat del cinema, a Cal Ferrer. Aquest guanyava 15 pessetes l'hora, sense manutenció ni beure. També hi treballarien en Ricardo Cabrera (del 1949 al 1964, combinant-s'ho

amb el mateix Josep Vilà), en Justo Fabri (del 1964 al 1970) i en Paco Fabri (del 1970 fins al tancament, el 1973).

En Ramon Cruañas, tot i que a la documentació consti que treballava en **“asuntos generales”** feia d'ajudant del maquinista. Una de les feines que tenia encarregades era anar ajustant els carbonets del projector perquè fessin la llum justa per no cremar la pel·lícula però suficient per il·luminar bé la pantalla. Si esperava massa estona a ajustar-los, la projecció perdia intensitat de llum i no trigaven gaire a sortir del mig del públic els crits de **“quadro!!! quadro!!!”**. En Ramon era un senyor molt petit d'estatura. I en Vilà li va fer un tamboret alt a mida per arribar bé a la càmera i fer la seva feina.

Bobines amunt i avall en Vespa

La logística per fer funcionar un cinema d'aquells anys no era fàcil. En Josep Vilà llogava les pel·lícules per lots i en aquest lot n'hi havia de més bones i de no tant bones. Les pel·lícules arribaven amb

el cotxe de línia, que les descarregava a Can Dalmau, com el correu.

El primer any de funcionament el preu de les entrades era de 5 pessetes (0,03€) els adults, 3 pessetes els nens de 12 a 14 anys, 2 pessetes els de 10 a dotze i una pesseta els de fins a 10 anys. Ja cap al final, havia desaparegut l'esglaiat de preus per edats i només es diferenciava entre preu de platea (20 pessetes -0,12€-) i el de camarilla (15ptes).

No sempre va ser un bon negoci i hi havia dies que

amb el que s'ingressava de taquilla hi havia treballs per a pagar el cost del lloguer de la pel·lícula i el NO-DO. Va ser per això que es va arribar a un acord amb en Sunyer, responsable del cinema d'Albons per llogar les pel·lícules conjuntament i repartir costos. Així que la pel·lícula de la primera sessió de Bellcaire es programava com a segona a Albons i viceversa. Quan s'acabava la primera sessió, es rebobinava la cinta i en Joan la carregava a la Vespa i la portava a Albons perquè la passessin i tornava amb la pel·lícula que s'acabava de passar allà per projectar-la a Bellcaire.

Això comportava que, a vegades, la mitja part s'eternitzés, sobretot quan una pel·lícula durava més que l'altra. En Manel MasPOCH, que durant un temps també va fer aquesta feina de portar les bobines d'un poble a l'altre, recorda que hi havia dies que la mitja part podia durar mitja hora o tres quarts. Era l'estona que la gent aprofitava per berenar. Hi va haver un temps que la mitja part era quasi com un pícnic, només faltava entaular-s'hi...

Pellofes de cacauet al clatell

Durant la pel·lícula també era habitual rosegar alguna cosa. Durant molts anys, va venir un senyor de l'Escala que venia cacauets. Els portava en un cistell gran, s'asseia en un racó de la sala i amb un pot de llauna que feia servir de mesura omplia les paperines de paper amb què els servia. Val a dir que la venda de cacauets no és massa ben recordada, sobretot per la feinada que portava haver de recollir les pellofes que encatfaven el terra després de cada sessió. Ni pels que seien just a sota la camarilla, ja que sovint hi havia el graciós de torn que mirant la pel·lícula des de la primera fila de dalt tot recolzat a la barana anava deixant caure les peles dels cacauets a baix sense mirar si les llançava a sobre d'algun altre espectador. O, just al revés, fent punteria a

veure qui tocava amb la clova del cacauet que s'acabava de menjar.

La censura i les 3 R

Un dels flagells contra la lliure projecció de pel·lícules al cinema va ser l'església catòlica que, a través de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe, vetllava per la moralitat de la societat i decidia allò que era bo i decent i allò que la població no hauria de veure. Tant és així, que etiquetava les pel·lícules segons la seva idoneïtat moral. En el cas de Bellcaire, cada setmana el mossèn Joaquim penjava aquestes qualificacions a la cartellera de l'entrada de l'església. La qualificació es feia en números, de manera que un 1 equivalia a una pel·lícula apta per a tothom; un 2, per a joves; i un 3, només per adults. Si era etiquetada amb un 3R, era per a adults amb objeccions. I en Manel i la Cati recorden que quan una pel·lícula era 3R, **"malament rai, perquè la gent no hi venia. I això que sovint aquestes pel·lícules no portaven res més que un petó una mica més atrevit que les altres... El dia que hi havia les 3R hi havia una baixada important de taquilla. La gent tenia por de ser mal vista. I és que fins i tot pensaria que hi havia algú que espiava qui hi anava i qui no. La realitat és que aquell dia l'avi no en feia ni per pagar la pel·lícula..."**

Anar al cinema

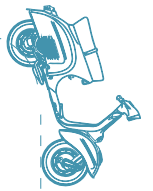
En els anys bons, al cinema hi anava una mica tothom. Els homes anaven al cafè a fer la partida de cartes o el dòmino i després baixaven al cinema. Les dones i els nens venien directament al cinema, entrant per l'accés de tocar el rec del Molí.

Entre les estrenes sonades que es recorden d'aquell temps hi ha pel·lícules com **"El último cuplé"** (1957), consagració definitiva de Sara Montiel, amb banda sonora que inclou temes molt recordats com el **Fumando espero o El relicario**. Era tanta l'expectació que aixecaven pel·lícules com aquesta que fins i tot el programa de mà incorporava les lletres de les cançons més significatives perquè el públic les recordés.

També són especialment recordades grans superproduccions de Hollywood com **Casablanca**, **Lo que el viento se llevó** o **Siete novias para siete hermanos**. Pel·lícules que, sens dubte, per la fama assolida ja des de la seva estrena, quan arribaven a Bellcaire continuaven omplint la sala.

Si un tipus de pel·lícules eren especialment esperades a Bellcaire eren els westerns. Títols com **Río Bravo** (1959), **Horizontes de grandeza** (1958) o **Tambores lejanos** (1951) van tenir un èxit especial. I dins del gènere de les **"de l'Oeste"** l'escena més aplaudida i que generava més guirigall entre el públic era la de l'arribada del **"séptimo de caballería"** amb la seva típica cantarella de trompeta que resolva qualsevol conflicte i que ens indicava que la fi de la pel·lícula estava a punt d'arribar.

Si mai coincidia que la pel·lícula que es programava a Bellcaire encara no s'havia projectat a l'Escala o Torroella

també era d'aquells dies que el cinema s'omplia.

Hi va haver un temps, cap a mitjans dels seixanta, que els diumenges, acabat el cinema, es feia un parell d'hores de ball. Es va mantenir mentre hi havia jovent que es quedava. Es va deixar de fer quan es va anar imposant la tendència d'agafar el cotxe per anar de festa a fora. A Can Vilà va arribar a passar casos de famílies que deixaven la mainada al cinema mentre els pares se n'anaven a fer el volt a l'Escala o a Torroella... mentre el cinema s'acabava convertint en una guarderia...

Un *The End* anunciat

Bellcaire no seria pas aliè al ritme dels temps. La generalització de la televisió, les innovacions tecnològiques en cinemes grans, la facilitat de desplaçaments de les famílies i un cúmul de circumstàncies van fer que fos absolutament insostenible mantenir en funcionament el cinema. I la família Vilà va decidir tancar-lo definitivament el 13 de maig de 1973. El programa de l'últim cap de setmana de cinema a Bellcaire el formaven *Historia de un marido infiel* (1956) d'Alejandro Galindo i l'spagueti western *20.000 dólares por un cadáver* (1969), dirigida per José María Zabalza.

Tancat el cinema, el bar encara va estar un temps obert. Els últims llogaters van ser l'Aurelo Fabri i l'Enric Nadal. *"L'avi ens demanava si no ens el quedaríem nosaltres... Però la Cati ja n'estava fins al capdamunt i jo no tenia caràcter per portar un bar"* recorda en Manel MasPOCH, marit de la Cati i gendre d'en Josep Vilà.

El tancament va suposar perdre no només el cinema sinó també l'espai per celebrar balls de les festes o el teatre que el grup de joves representava cada any per les festes de Nadal. L'última obra de teatre que s'hi va fer va ser *Bala*

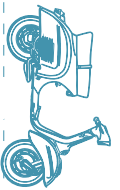
Perduda per les festes de Nadal del 1974.

El poble quedava sense l'única sala equipada per aquestes celebracions. Es va plantejar l'opció que l'Ajuntament la comprés i sembla que hi havia hagut un principi d'acord perquè fos així, tot i que finalment es va acabar descartant. La sala va acabar venent-se i va tenir diferents usos, des de fusteria a magatzem, com és encara avui.

Bellcaire va passar uns anys sense cap sala pública, fins que es va construir el Local Social, operatiu a finals d'estiu del 1978. Un local on durant uns anys hi va haver un intent de recuperar el cinema. Van ser sessions promogudes, a partir de 1980, per la Societat Recreativa Joventut Bellcairenca, que feia cinema cada diumenge a la tarda. Va tenir una existència més aviat efímera. I, en tot cas, sense passar de ser una oferta per a la mainada.

La petjada del setè art

Passats 45 anys del tancament del **Cine Ampurdanés**, la petjada del cinema a la família Vilà és encara ben present. La filla d'en Josep, la Cati, és una gran col·leccionista de programes de mà de cinema com els que il·lustren aquest reportatge, conservats de quan aquestes pel·lícules es van projectar a Bellcaire, però també d'altres que ha anat recollint amb el temps. Però qui té una relació més estreta amb el cinema, és un dels néts d'en Josep Vilà, en Pere, que s'hi dedica professionalment. Com a director i guionista, és autor de cinc llargmetratges i d'una quinzena de curtsmetratges i documentals. En Pere també col·lecciona tot allò que té relació amb el setè art. A la seva col·lecció s'hi conserva en perfecte estat la màquina que durant més d'un quart de segle va il·luminar la pantalla de l'antic **Cine Ampurdanés** que havia fundat el seu avi, recuperada del magatzem de l'empresa Custals on s'havia guardat quan aquesta empresa va comprar l'antiga sala.

FRUITES I VERDURES FONT
QUIOSC I QUEVIURES

C/Moli, 24
17141 Bellcaire d'Empordà
Tèlèfon: 972788114

 GRUES FONTGARATGE

ASSISTÈNCIA 24H TALLER MECÀNIC
DESBALLESTAMENT RECANVIS D'OCASIÓ

972 788 135

BELLCAIRE D'EMPORDÀ

Servei de Perruqueria
Servei d'Estètica
Quiromassatge
Teràpies Alternatives
Aromateràpia
Reflexoteràpia
Moxa Alquímica
Depilació Ipl (Laser)
Altres.....

CENTRE IMATGE ARISMA

HORES CONVENIENES:
Lidia Ferrer
Tel 616 664 375
E-mail: estellicarisma@gmail.com

Tramuntana, 13. Bellcaire d'Empordà.

Primavera de Bandera

LA JUNTA DE BANDERA DE CATALUNYA AC

Aquesta Setmana Santa hem tornat a representar Bandera en el format de visites teatralitzades i ja podem dir que la nova fórmula

es va consolidant tant per part del públic com dels propis actors i participants.

Per segon any consecutiu voldríem destacar que hem aconseguit emplenar les tres sessions de les visites (una de les quals anticipadament, abans de divendres); cal tenir present que els darrers anys de Bandera amb prou feines omplíem un terç de la plaça... Hi ha alguns elements que afavoreixen que la renovació hagi sigut valorada de manera tan positiva per la majoria de persones (espectadors i col·laboradors). El format itinerant lligat a l'escurçament de l'espectacle (hora i escaig) han aportat un gran dinamisme a Bandera i segurament aquesta és la clau de l'èxit. Recordem que el nou format permet veure les escenes teatralitzades i escoltar les músiques al mateix temps que contemplar el marc incomparable del Castell-Palau de Bellcaire (atractiu indiscutible) i visitar el seu interior (espai que abans restava ocult als ulls de l'espectador). En aquest punt caldria afegir també que el canvi d'horari (possibilitat d'escollir entre diverses sessions de tarda -a les 17h-, vespre -a les 19h-, o nit -a les 21h-) ha propiciat que el públic familiar augmentés (fet diferencial respecte el format anterior). Hi ha un altre element que també afavoreix "la crida" de públic que és la pròpia

denominació de l'activitat: el títol de "visites teatralitzades", activitats que estan molt de moda els darrers temps a les nostres contrades i que és un element important a tenir en compte (en termes comercials i de marketing).

En relació a la organització, si bé és cert que la organització en el nou format requereix menys esforç que la que suposava la representació sencera i alhora permet (a una Junta bastant dèbil i mancada de mans) no patir tant a l'hora de preparar l'esdeveniment, encara trobem a faltar un bon repartiment de tasques que, en mans de més persones, aquest esforç esdevindria encara menys feixuc. Recordeu l'exemple de la Mata de Jonc?

Tot i així, aquest any hem incorporat una mica de "saba nova" a la Junta (que estem formalitzant en el moment de tancar la redacció d'aquest article). D'alguna manera aquesta "formalitat" contribueix a plasmar també, en paper, els canvis i la renovació que està vivint Bandera de Catalunya A.C els darrers temps. Esperem que aquest fet tan positiu serveixi també de reclam i il·lusió a més jovent perquè també s'incorpori a la organització. Necessitem que més joves s'impliquin en la organització de l'esdeveniment cultural per excel·lència (i signe d'identitat important) del nostre poble. **Som plenament conscients que el futur de Bandera passa perquè sigui el jovent qui n'agafi les regnes i mantingui la flama viva, sobretot ara que l'any vinent encarem els quaranta anys des de la primera representació. Un fet que, sens dubte, serà motiu de CELEBRACIÓ.**

gats de carrer o ferals

ASSOCIACIÓ BONS GATS

La frase "Cada vegada hi ha més gats" us sona? Nosaltres l'escoltem molt sovint. Us explicarem com treballem i com, a vegades, hem de lamentar que en tres mesos tota la nostra tasca no ha servit per a res... Per què hi ha tants gats de carrer o ferals (nascuts salvatges)? Només fa falta que algun desaprensiu abandoni a una gata prenyada, que ha crescut i ja no fa gràcia, o abandonant a tota una gatinada... Sí, és així! La nostra tasca consisteix en atrapar a aquestes gates, portar-les a esterilitzar, tornar-los al carrer, anar cada dia -plogui, nevi o faci tramuntana- a donar menjar, aigua... Quan n'hi ha un de malalt es captura i es porta al veterinari. Quan es compleixen aquestes circumstàncies, podem dir que és una colònia controlada. Ah! Però si està controlada per què hi ha més gats?

Fàcil. Cada any hi ha qui n'abandona uns quants de petits, ja criats, al lloc on tenim les colònies controlades. Deuen pensar "com que allà ja els hi donen menjar..." Què passa amb aquests gatets?

En quatre mesos més ja son adults per criar! I, a més, salvatges. I apa, tornem a començar... Sabeu el cost de tot això? Entre menjar, veterinari i altres despeses, només a Bellcaire hem fet una despesa d'uns 800€ l'any. Una petita part la subvenciona l'Ajuntament, cert. Però per a aconseguir la resta depenem de donacions particulars, teaming, mercats... I tot i així, sovint n'hi hem d'afegir de la nostra butxaca... No seria més fàcil que els que tenen gats, els esterilitzessin? Penseu-ho!

Gat a atrapada per esterilitzar-la

El dia 24 de març, les dones de Bellcaire varem tornar a trobar-nos per celebrar el dia de la dona tot fent un sopar com cada any.

El restaurant escollit va ser L'Horta, aprofitant que ha tornat a obrir portes amb nova direcció.

Aquest any, al sopar ens hi vam reunir quaranta dones.

Va ser fantàstic! Allà ens ajuntarem dones que feia mes de 30 anys que fèiem la festa sense haver fallat mai, amb d'altres que només havien vingut algun any i d'altres que venien per primera vegada. Dones de totes les edats que vam gaudir d'allò més, tant amb el menú, que va ser excel·lent i del gust de totes, com amb l'animació i convivència que hi va haver parlant de les nostres coses, dels fills, dels néts, anècdotes... i de la vida.

La Ceci va amenitzar la vetllada amb la seva música i ens va fer ballar fins que les forces van aguantar.

Tot plegat, una festa molt bonica que pensem tornar a celebrar l'any que ve.

Sopar de dones 2018

Ay, Carmela!

Després de 18 anys al capdavant de la Fleca de Bellcaire, la Carmela Alvarado, es va jubilar el 30 d'abril. Quants esmorzars... cafès... o barres de pa? Impossibile de comptar-los!

Ella està contenta i vol donar les gràcies al poble de Bellcaire per haver-la aguantat tants anys -diu.

-He fet una feina que m'encanta i malgrat la crisi "me quedo con todo lo bueno". Ahora descansaré unos días, iré a pasar una temporada a Graena, en Granada, mi tierra. Y volveré a Bellcaire, donde tengo mi casa, a disfrutar de mi familia, mis hijos y mis nietos.

Gràcies Carmela!

La fleca va tancar per reformes durant un mes aproximadament. Tornarà a obrir durant el mes de juny amb el nom de RUSTIK. Potser quan llegiu aquestes línies ja hi hauré fet un cafè.

GUILLEM SOBREPÈRA

CAFÉ I COPE CAFETERIA BELLCAIRE

c/ del Molí n. 41

EXPENEDORIA Nº 1

Marques de tabac internacional, cava de purs
Pagament amb targeta

corasana
espaideyoga
tl. 639 907 966

Associació de ioga- Bellcaire d'Empordà
Carrer Molí 36 -17141

El 22 d'abril la companyia Cirquet Confetti va portar a Bellcaire el seu espectacle Pianissimo Circus amb una gran assistència de públic familiar.

L'espectacle es va incloure dins de la programació de teatre familiar que, com a projecte conjunt, s'ha organitzat entre diversos pobles del que coneixem com a Empordanet.

Jafre, Colomers, Verges, la Tallada, Ruplà, Parlavà, Foixà, Ultramort, Garrigoles i Bellcaire han participat en aquesta iniciativa que ha permès que una colla de pobles petits puguin fer algunes coses més grans, propostes que difícilment

podrien assumir per sí mateixos.

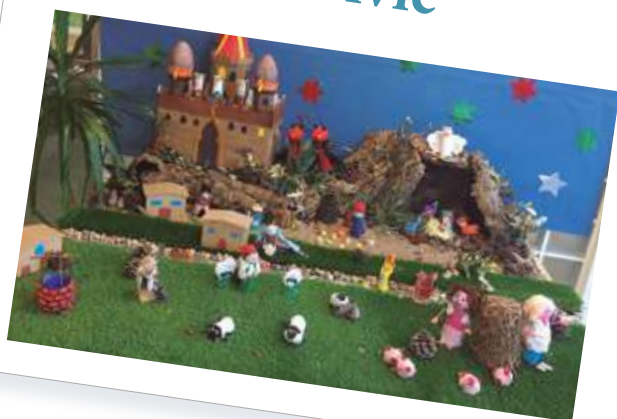
La programació ha estat un èxit, famílies d'un poble s'han desplaçat a veure els espectacles dels pobles veïns. Fins i tot en alguns pobles on l'aforament era molt limitat s'hi van programar dues sessions. Ha estat una experiència que ens agradaria repetir.

GUILLEM SOBREPERA

L'Empordanet a escena

El pessebre del Centre Cívic

Els últims anys el Pessebre de l'entrada del Centre Cívic el fan les àvies i els nens i nenes de la Llar d'Infants "El Rajolí". Les àvies munten el paisatge i la mainada juntament amb els pares i mares fan les casetes, el castell, les figuretes tan divertides.

Aquest any hem hagut d'ampliar-lo perquè sinó no hi cabien totes les figures.

IRIS PERA

CONSTRUCCIONS I REFORMES
El Rajaret, s.l.

Miquel Foix Pagès

Plaça Compte d'Empúries, 12
17141 Bellcaire d'Empordà

Mòbil 657 970 072
Tel. 972 78 82 09

**DESBROSSADORES
DANÉS, S.L.**

NETEJA DE VORES, DE CARRETERES,
DE CAMINS, DE CAMPS, DE RECS,
PINEDES, MARGES I PARCEL·LES

Carrer Major, 27
Tel./Fax: 972 76 50 62
Mòbil: 629 86 95 95
e-mail: desbrosdanes@gmail.com
17141 BELLCAIRE D'EMPORDÀ

#pessebre

#pessebre vivent

#Fira Escolar

Fira Escolar

Fira Escolar

Festa Petita

#Festa Petita

Festa Petita

ore vivent

#primavera
de bandera

#primavera
bandera

#carnaval

PROGRESSA ADEQUADAMENT

ABEL FONT

La 2017-2018 ha estat, esportivament parlant, una bona temporada. L'equip ha acabat la lliga en novena posició amb un balanç de 12 victòries, 12 derrotes i sis empats. Ha estat el sisè equip més golejador, amb 73 gols i el sisè equip menys golejat havent rebut 56 gols.

L'equip ha mostrat una personalitat i s'han pogut viure partits vibrants, especialment els jugats contra rivals històrics de municipis veïns.

S'ha fet un pas endavant respecte la temporada passada, tot i que encara s'arrossegueu dèficits com l'absència de jugadors de casa. A la plantilla hi havia un únic jugador de Bellcaire, en Ferran Font. Això es nota en els entrenaments,

on costa veure-hi tota la plantilla en acció i repercuteix en el rendiment de l'equip en els partits.

De cara a la temporada vinent, la millor notícia és la incorporació de dos jugadors del poble que pugen de l'Empordanet (Ennaji Azib i Adrià Serrano). L'equip continuarà essent entrenat per l'Ivan Oliu, amb el seu segon entrenador, en Javi. A la plantilla que s'estava acabant de configurar a l'hora que tancàvem aquesta revisita, causaven baixa set jugadors, sobretot els que havien de fer desplaçaments més llargs per a venir a entrenar o jugar (de Sant Feliu de Guíxols i de Llagostera). Pel que fa a les altes, hi havia incorporacions

compromeses de jugadors provinents de més a prop.

Pel que fa a les instal·lacions, es disposa d'un terreny de joc en condicions impecables, amb una gespa immillorable. Per a tenir-ne cura correctament, s'ha aconseguit comprar una nova màquina tallagespa.

No cal dir que un dels motors a nivell social i econòmic per al futbol local són les festes i àpats oberts al poble. És el cas de la gestió de la taverna de Bandera de Catalunya, del sopar popular de la Festa Petita, de la calçotada o del sopar popular amb música per la revetlla de Sant Joan.

CLASSIFICACIÓ

EQUIPS	PUNTS	PARTITS				GOLS	
		J	G	E	P	GF	GC
SAULEDA	68	30	21	5	4	98	44
QUART	67	30	21	4	5	78	39
PALS AT	60	30	17	9	4	58	29
CAN GIBERT	56	30	18	2	10	70	39
JAFRE UE	54	30	16	6	8	79	66
SARRIÀ DE TER	53	30	16	5	9	90	69
VERGES	50	29	16	2	11	75	54
VILADAMAT	49	30	14	7	9	62	51
BELLCAIRE	42	30	12	6	12	73	56
CAMALLERA	37	30	11	4	15	58	65
MEDES EST	30	30	9	3	18	46	74
ALBONS	29	30	9	2	19	48	81
LA PERA	29	29	8	5	16	54	77
FLAÇA CE	27	30	7	6	17	62	99
ST GREGORI	26	30	8	2	20	62	98
Retirat:							
IDEM SALT		17	2	0	15	20	53

[Si fem memòria,
la Marxa va sorgir
com una manera per
finançar l'escola]

El dilluns de Pasqua, com fa 40 anys, es va celebrar la Marxa amb una àmplia assistència de més de 300 participants que varen completar els 12 i 19km respectivament.

El club va voler commemorar aquests 40 anys entregant com a obsequi un plat de ceràmica a totes aquelles persones que durant anys varen ser els organitzadors i que sense fer massa fressa han fet una gran tasca que ha arribat fins el dia d'avui. Ni més ni menys que 40 anys de moltes ganes i empenta per fer el dilluns de Pasqua un punt de trobada al poble de gent vinguda de tot l'Empordà i més enllà.

Anècdotes moltes, però el més important és que tant si feia sol com si plovia, tothom sabia que tenia una cita amb la Marxa i la seva habitual sardinada.

GRAN FESTA D'ANIVERSARI 40 ANYS

DE LA MARXA XINO-XANO

Si fem memòria, la Marxa va sorgir com una manera per finançar l'escola; més endavant va passar a consolidar-se com una associació, "Amics de la Marxa"; i finalment, el relleu l'ha agafat el Club Esportiu Bellcairenc donant-li uns aires nous i adaptant-la als nous temps però mantenint l'essència.

Amb sardines, sardanes i cantant caramelles varem voler celebrar aquesta efemèride. I és que 40 anys no es celebren cada dia!

Salut i cames

Club Esportiu Bellcairenc
<http://cebellcairenc.blogspot.com/>

no perdre el temps

- Et pintaré un rellotge ben gros a la panxa amb rotulador permanent mentre estiguis dormint!!!
- Molt bé Mateu, així potser la Vinyet quan neixi ja sabrà com funcionen les broques.
- Doncs a l'esquena!!!

AGNÈS PASCUAL PLANES

I així va ser com després d'una discussió amb el meu fill, vaig reflexionar seriósament sobre el temps i la importància de saber quina hora és. Hi ha nens que tenen aviat ben clara la noció del temps i els resulta ben fàcil aprendre el funcionament del rellotge, d'altres s'hi van familiaritzant amb la quotidianitat i les rutines, però, per al meu fill de 10 anys, amb un trastorn d'aprenentatge diagnosticat, els termes de temporalitat, seqüències i ritmes són un embolic frustrant i desesperançador.

Pots explicar-li de mil maneres serioses, divertides, creatives i et sembla que ho ha entès, però l'endemà o al cap d'uns dies ve i et sorprèn de nou perquè se n'ha oblidat o senzillament, pel que hem acabat evidenciant i constatant a casa, perquè per a ell el temps és avui, ara i aquí i les broques ja poden ballar un vals, un tango o un rock'n roll... que la vida és el que està passant just en aquest mateix instant. I així ha estat com nosaltres hem anat aprenent una miqueta d'ell i de les experiències a deixar que el temps no ens marqui tant les hores i a marcar nosaltres el nostre temps.

Un dia vaig decidir pintar-li amb permanent un rellotge a la mà dreta que marcava les 15.00h, perquè quan li

vaig preguntar a quina hora començava el cole a les tardes em va dir "A tres quarts de quatre?" (Però que no va a l'escola cada dia aquest nen??? Com pot ser que no ho sàpiga encara???). Aquella mateixa tarda va tornar indignat de l'escola perquè la "senyu" li havia preguntat les hores al veure el rellotge pintat a la seva mà... en aquell moment vaig pensar que ja l'havíem marejat prou, que havia estat suficient perquè tanta insistència i exigència posessin en perill la seva minsa autoestima.

Ell té una manera diferent d'entendre el temps. Ho vaig saber quan va morir la meua filla. Jo patia perquè ell no plorava, no expressava, no deia res al respecte. Un dia, jugant a dibuixar se'm va ocórrer fer unes rodones en un paper... "Mateu, dibuixa la cara del papa quan et penses que està pensant en la Sira" i a continuació amb traç ferm va dibuixar una cara trista plena de llàgrimes, la mateixa que em va dibuixar a mi i a la seva germana gran, quan li vaig demanar que dibuixés la seva també va traçar una cara ben trista plorant, aleshores li vaig preguntar:

- **"Que plores quan la mama no et veu?"**

i ell em va contestar enfadat:

- **"Sí...Per què no hauria de plorar? No estic content perquè s'hagi mort la**

meua germana!!!".

I volent anar una miqueta més lluny, vaig insistir:

- **Però és que jo no ho sé perquè no et veig plorar...**

I la seva resposta em va sorprendre:

- **Però és que ja vaig plorar ahir!**

"Ahir" quan va passar. Avui ja està. Va passar el que va passar ahir, aleshores, si avui és un altre dia per què plorar una altra vegada? Amb una vegada que estiguem tristos, n'hi ha prou, no? Una conclusió fulgurant. Si ens centréssim a viure amb aquesta innocència la nostra felicitat no seria mai qüestionada.

Sentir el to de l'alarma del despertador que t'empeny fora del llit perquè a "tal hora" t'has de llevar, esmorzar, empolainar-te, deixar el que s'hagi de fer llest per ser a "tal hora" a la feina / al metge / a l'escola... i complir amb les obligacions diàries, a "tal hora" el dinar a taula, a "tal hora" entrenament de bàsquet, a "tal hora" una cita amb el temps, és una condemna. Aquest avui que vivim se'ns escapa de les mans i no sembla tenir aturador.

Tinc un amic que va decidir marxar a viure a Filipines, m'explica com passa lent el temps allà, com estima la parsimònia dels dies, com ha après a alentir la seva vida. Segurament aquesta gestió no ha

d'haver estat cosa fàcil... Aquí, en la societat en que vivim, esclaus del rellotge, intentar que tot vagi més lent és una proesa d'agosarats o d'inconscients... Com més hores treballes, més calés... Com més hores estudies, més bons resultats... I el temps que passa mentre estem tant ocupats no torna... Recordo aquell preuadíssim segon en el que vaig creuar la mirada amb un estrany que va desfer la meua por amb un "tot anirà bé", no tornarà mai més. Quan vaig aprendre a bussejar i se'm van entelar les ulleres perquè no podia parar de plorar quan vaig veure tota la bellesa que hi havia sota el mar. Quan la Blanca, amb dos anys, em deia "Mama, el Sol pinta" quan veia una posta de Sol. La cara del meu Àngel quan agafava en braços per primera vegada els nostres fills. Tots aquests records o instants fugaçs impossibles de retenir i repetir, cal tenir-los ben presents perquè quan algú ens digui "Va! Que això és per avui, per ara, per ja!", cal recordar que la vida no sorgeix en un dia i que per experiència sé, que tal com ve, se'n va. Hem d'aprendre a frenar, a calcular un ordre de prioritats, a avantposar necessitats a interessos, a gestionar el nostre temps d'una manera sana. El rellotge avança.

Segur que hi ha qui pensa que què estic dient, com si no fos de sobres prou sabut que no som aquí per perdre el temps, però que en quin món visc que

pugui ser tan fàcil canviar els horaris, els hàbits, les rutines, la vida... Que ho expliquin als empresonats injustament que fa temps que no veuen a les seves famílies com passa de lent el temps tancat dins d'una cella, que els parli als malalts que lluiten contrarellotge per les seves vides, a la mare que espera un fill que no arriba...

Siguem sincers, gairebé tots hem tastat els dos extrems. Cal un punt mig. Però amb el temps no hi ha negociacions possibles. Trobar l'equilibri és un repte prou temptador.

Sóc dins el repte, des de fa uns mesos, un dia zero quan tot se'm va esfondrar, el dia que vaig dir "prou". Perquè sovint les persones estem massa estressades, sotmeses a pressions, immerses en una activitat frenètica, vivim amb una ansietat innecessària que ens fa malbé, ens corrou, ens sotmet a la tristesa i ens enfosqueix els dies, ens porta a la deriva del neguit, perdent el control i la noció del temps. Aquest és el punt de partida pel canvi i també és el punt on no s'hauria d'haver arribat mai. I què fas? A partir d'aquí, què fas? A partir d'aquí, no pots perdre ni un segon.

No és necessari arribar al punt d'inflexió en el que una determinada experiència t'obre els ulls i tot comença a canviar. Sí en el meu cas, i decidir parar i ser

conscient em va salvar d'una voràgine destructiva. Deixar la feina, decisió molt dura, i fer-me càrrec dels meus fills les 24h del dia. Però sobretot estar pendent de mi, cuidar-me i estimar-me. Gaudir del meu temps i millorar la meua salut.

A vegades no sé quina hora és. No m'importa. Però sé què estic fent al moment. Estic cuinant, fent un flam... "s'estarà una hora al forn"... només això em té pendent de les agulles del rellotge. El que m'ocupa per un moment, no el que faré després, ni el que passarà demà. Avui tinc la panxa molt grossa, fa uns mesos també li tenia, demà no ho sé, tampoc ho vull saber.

AVUI LA PRIMAVERA QUE ES DESPERTA, A POC A POC, FA ESCLATAR LES FLORS AL MEU JARDÍ I EL CIRERER FLORIT ATRAU LES ABELLES QUE ESPANTEN EL MEU FILL... VIURE EL MOMENT PRESENT EM MANTÉ ARRELADA A TERRA I EM FA CONSCIENT. DIUEN QUE "EL TEMPS CURA LES FERIDES" PERÒ JO SÉ QUE EL MÉS IMPORTANT NO ÉS QUE PASSI EL TEMPS SINÓ EL QUE FEM AMB EL TEMPS MENTRE AQUEST PASSA. GAUDEIX DE CADA INSTANT, NO PERDIS EL TEMPS!

ROBERTÍADA 2018

RAMON MANENT

Aquest any la Robertíada la varem fer més de cara al bon temps que altres anys, el 28 d'abril, i tant va ser així que el Dinar de Cantadors el varem poder fer a la terrassa a l'aire lliure adossada al cos de l'ermita que els Amics de Santa Caterina ens van cedir. **Unes setantena de persones ens hi varem aplegar per celebrar la V Robertíada que es va iniciar amb un petit concert a la capella, on els grups Driana i La Mata de Jonc van oferir una mostra dels seus respectius repertoris elaborats a partir de cançons populars catalanes tractades amb procediments propis de la polifonia tradicional.**

En aquesta ocasió és de destacar la presència de cantadors procedents de diversos punts de Catalunya com Barcelona, El Maresme, El Lluçanès, Osona i fins i tot de la Noguera, juntament amb els que ja son habituals de la nostra comarca. Tots ells van voler compartir taula i sobretaula oferint amb estima i emoció cançons escollides dels seus bagatges personals o de colla.

L'ambient general va ser l'habitual, ple de bon humor i cordialitat, amb moments especialment emotius com aquell en el qual, de manera espontània, es va cantar col·lectivament un dels temes que tan sovint havíem sentit iniciar a l'enyorat amic Robert Pellicer, pel record del qual s'organitza cada any aquest esdeveniment amistós i fraternal. Per subratllar i deixar petjada escrita d'aquell moment us transcriu a la pàgina del cançoner, solfa i text de la divertida cançó que La Trinca va fer en el seu temps, cap allà els anys 80. Com podreu comprovar, la irònica cançó conté unes grans dosis de veritats que d'alguna manera encara ara, en la penosa situació política que estem vivint, tenen, sorprenentment, un gran sentit.

De passada us recomano vivament que obriu els dos enllaços del Youtube on podeu trobar la cançó, especialment el que mostra una divertidíssima pel·lícula –ben bé del Far-West català(sic)- on els mítics cantants de La Trinca exhibeixen magistralment la seva histriònica imaginació i elevada qualitat artística.

https://youtu.be/P7_FG5wbZZQ
<https://youtu.be/xHMnWhzRRy0>

Anna
Fleca - Patisserie

Camí Ample, 1 - L'ESCALA · Tel. 972 77 10 12

COM EL FAR WEST NO HI HA RES

La Trinca

Diu que hi ha una tribu d'indis a l'Oest americà que té alguna retirada amb el poble català. No hi ha tribu més ufana sota la capa del sol són i seran gent apatxe tan si es vol com si no es vol. Han rebut per totes bandes però endavant que no ha estat res!

per la seva mala estrella és el pupes del Far-West, doncs sabem segons la historia que aquesta tribu, pobrets, quan es rifen garrotades tenen tots els bitllets.

**Que lluny és el Far-West!
que bonica és Oklahoma!
com el Far-West no hi ha res!**

invasions de tota mena ha sofert contínuament però una de les mes sonades l'ha tingut darrerament la del general Frank Cooster i un grapat de capsigranys, ara fa quinze mil llunes més o menys uns quaranta anys. La primera atzagaiada de l'infame general fou prohibir la seva llengua i la dansa ritual i enviar els casaques blaves per colonitzar els nadius i arrencar la cabellera als elements subversius.

Que lluny és....

Però la mort del general

el dels "sellos" de correus ho deixa tan ben llogat que manen els seus hereus. Per poder canviar-ho tot però que tot seguis igual van muntar unes eleccions per distreure el personal. I quan la tribu amb eufòria desenterrant la destrala engegava afer punyetes el famós seny ancestral per parar el cop de moment i presidir a reserva de l'exili arriba un "jefe" que tenien en conserva

Que lluny és....

I per asserenar els ànims d'aquest poble tan tossut es firmà un tractat de pau que li diuen l'estatut però com sempre passa al cine a l'hora de la veritat els tractats amb rostres pallids sempre són paper mullat. i ara es volen tirar enrera perquè diu que som un cas i quan se'ns dona un ditet ens agafem tot el braç i de tant que recomanen prudència i moderació ja no estem desencantats ara estem cagats de por. Doncs no volen que fem "l'indiu" i amenacen cada dia que vindrà si no estem quiets el set de cavalleria.

Com el Far-West no hi ha res

La Trinca

Diu que hi_ha_u na tri - bu d'im - dis a l'O - est a - me - ri - cà que té_al - gu - na re - ti -
ra - da amb el po - ble ca - ta - là, no hi_ha tri - bu més u - fa - na so - ta la ca - pa del
sol, són i se - ran gent a - pa - txe tan si_es vol com si no_es vol. Ha re - but per to - tes
ban - des però_en da - vant que no_ha_es tat res! Per la se - va ma - la_es - tre - lla és el
pu - pes del Far - West, doncs sa - bem se - gons la_his - tò - ria que_a - ques - ta tri - bu, po -
brets, quan es ri - fen ga - rro - ta - des te - nen to - ts els bit - llets. Que lluny és
el Far - West! Que bo - nic és O - kla - ho - ma,! com el Far - West
no hi_ha res! Per acabar Doncs no vo - len que lem l'in - diu i_a - me - na - cen ca - da di - a que vin -
drà, si no_es - tem quiets, el set de ca - va - lle - ri - a, que vin - drà si no_es tm quiets el set
de ca - va - lle - ri - a, que vin - drà si no_es - tem quiets els set de ca - va - lle - ri - a

La teva llibreria km-0.

972 75 98 82 · 655 95 18 31

llibreria@elcucut.cat

www.llibreriaelcucut.cat

C/ del Roser, 29-31 · 17257 Torroella de Montgrí

GRABALOSA
METÀL · LIQUES

TANCAMENTS ALUMINI I PVC
PORTALS DE GARATGE
PORTICONS SEGURETAT
SERRALLERIA
PORTALS DE JARDI

9 7 2 7 8 8 0 2 8

WWW.GRABALOSA.COM

les lleixes de les ànimes

JUDITH COBEÑA GUÀRDIA

Un dia ja fa uns anys, asseguts al voltant de la pastera que presidia la cuina, em van explicar la història de les lleixes on s'estan les ànimes dels nens i de les nenes abans de néixer. No la coneixeu? Fa així:

Un nen petit, vestit amb calça curta, jersei de mitja màniga i ben perfumat de colònia, seia al costat de sa mare i la tia-àvia llençant branquillons a la llar de foc. La mare -pagesa, filla de pagesos, dona de pagès, feina i desimbolta- anava esclovellant fesoles per dur al mercat del dissabte, també unes quantes per una menjada de l'endemà. Aquella estona, treballant, asseguda a la vora del foc la feien sentir que descansava un xic i amb el nano a la vora encara més. Quan una viu a un mas a pagès, mai s'acaba la feina, ni que s'acabi el dia. Ella sabia prou bé que calia pensar, planificar i fer tot de coses alhora si es volia fer seguir tota la feina que una casa com aquella representava. Un cop acabada la bugada, entrats els llençols, donat el pinso a gallines i conills, els llits fets i la baieta passada a cada cambra, just a mig matí, tocava preparar les menges del dinar, potser el sofregit per un arròs de l'endemà i calcular el temps que costaria l'esclovellada, per no canviar de feina a mig fer. No hi ha temps a l'envà quan un viu a pagès i ets la pagesa.

La tia, filla, germana i tia de gent de pagès era una dona gran, estirada, prima, vestida fosca i amb el cabell ben pentinat. Ella mentre els altres esclovellaven resseguia les línies del diari fent-se seva cada notícia, un cop havia repassat totes les necrològiques de dalt a baix, mania familiar, tan-cava i ajudava en el que faltava. El diari reposava damunt

de la pastera, ella seia sempre d'esquenes al foc. La mare i el fill gran, de cares a la llar i a la finestra. El matí anava fent passera, el petit de tant en tant deixava el llançament de branquilló i ajudava a esclovellar una o dues fesoles com per aprendre'n la tècnica, quan tot d'una, sense venir a tomb digué amb un to de veu solemne, com aquell que acaba de descobrir un fet inexplicable:

-Mare, em vau triar a mi d'entre tots aquells pots!

La cara va il·luminar-se-li com a un santet de pel·lícula antiga. Sa mare va deixar la feina de l'esclovellada, mig enriolada i encuriosida. Vés per on aquell vailet l'havia anat a buscar dins d'un pot? De imaginació sí que no n'anava curt, era xerrador de ben menut i els feia riure amb acudits que s'empescava sense saber què els deia. Va parar orella i li va preguntar tota seriosa, fent-lo sentir ben segur que aquella confidència era importantíssima per a ella:

-De quins pots ens parles, rei? Quan et vam escollir? Qui?

La tia-àvia s'havia girat. El diari va deixar de tenir cap mena d'importància davant aquell esdeveniment misteriós. Un rebost, un pot, un nen que tria pares. Això sona a miracle. Escoltem-lo. El nano seriós i contundent respongué sense dubtes i amb veu ferma:

-Vós i el pare! Que no us en recordeu???

La cara va convertir-se en un interrogant, celles enlaire, manetes a la cintura, ulls esbatanats i boca ben rodona. Se les va mirar un moment i en veure que se'l miraven esperant

l'eixida
JARDINERIA INTEGRAL

972 788 473-605 909 891 leixida@gmail.com

CARLES GIFRE QUER

Plaça Comtes d'Empúries, 8
Tels. 972 78 85 04 - 972 78 85 96
17141 BELLCAIRE D'EMPORDÀ

més explicacions i que no en trauria cap resposta si no els hi deia amb pèls i senyals com havia anat això de la tria de l'ànima correcta, va continuar explicant-se. Va fer veu de conte d'abans d'anar a dormir a la vora del foc i els digué:

-Érem tots allà, a les lleixes del rebost d'aquella dona véia, que ens cuidava, cadascú dins d'un pot esperant que arribessin els pares. De debò que no recordeu quan vau venir?

La mare va fer un gest de circumstàncies, s'espolsà el davantal, begué un glop d'aigua i va demanar-li que continués, que li agradava molt d'escoltar com ell li ho explicava. La tia-àvia va girar-se de nou amb un sospir que indicava que no estava per bestieses de mainada somnia-truites. Va tancar el diari i va anar cap a l'hort a veure si hi trobava alguna tomata madura per poder fer una bona amanida a l'hora de dinar. Ell va deixar fer i quan la tia fou fora de la sala i tingué a la mare tota per a ell, continuà:

-Vós i el pare vau entrar molt decidits al nostre rebost i vàreu dir assenyalant-me: Aquest! Volem aquest! -Agafant aire i amb un posat seriós amb les celles ben juntes, prosseguí- I mira que en Ventura, que era allà al costat, ja feia ganyotes, i reia, i us feia senyals perquè us l'enduguéssiu a ell i no pas a mi. Però no, vau agafar el pot on jo era, com si fos un d'aquests pots que feu a l'estiu de confitura de xindria i de meló, però amb mi a dins. Sí, mare, sí, la dona véia que guardava el rebost esperant que vinguessin els pares, em va deixar venir cap aquí. Així vaig néixer. Que no us en recordeu, mare?

La pobre mare no sabia si riure, espantar-se, plorar, fer-ne cas o deixar-lo per boia. Veient la carona enriolada i feliç del seu fill gran, tan cofoi d'haver superat la tria, no va poder per més que demanar-li que s'expliqués una mica més.

-Ah sí? I com és que ara te n'has recordat del vell rebost i de la dona véia que el guardava? En Ventura, nosaltres no el vam ni veure, em sembla que està molt millor amb els seus pares, no trobes? Vols dir que volia venir amb nosaltres??? Tan el pare com jo només vam veure't a tu i com podíem haver triat cap altre nen? Impossible!!!

Va dir, allargant molt la i de l'impossible, fent-lo sentir el més únic del món. Tot cofoi, inflat com un gall d'indi amb la carona

il·luminada per l'amor que sentia en aquell precís moment, per ser tan especial i volgut i estimat, només va poder dir:

-És que ell, en Ventura, sempre diu que a casa riem més, potser ja ho sabia allà del prestatge estant que si l'escolliu podria riure més, però vés, em vàreu triar a mi. Que es foti!

Tancada la conversa del miracle del rebost de les ànimes, va continuar la seva competició de tir de branquilló a la foguera que s'havia esmorteït mentre xerraven. La mare va treure el cabàs ple de pellofes per anar-lo a buidar i tornar-lo ple de nou amb fesoles noves per a seguir esclovellant i el matí es va fondre en un tres i no res. Com la rialla acabada de compartir amb aquell nano, viu com la centella que li feia sentir el cor a l'escalf de qualsevol ventada, ja podia bufar la tramuntana que amb la xerrameca d'aquell seu gran, res no agafava fred.

Aquesta anècdota va portar dies de cua, rialles amb el pare quan li van explicar en arribar al vespre de treballar l'hort i haver pelat algunes testes pageses a la barberia, doble jornal. El pare, un bon home, tendre i de poques paraules tampoc no recordava aquell viatge astral a ca la véia del rebost de les ànimes. Va agradar-li saber que havia anat així la tria i l'engendrar-lo. Vés per on, ell sabia que havia fet alguna altra mena de viatge, però aquell doll d'imaginació el feia somriure, li reforçava l'amor per aquell seu primer fill que ara s'explicava i explicava al món que tots, però tots, tots, hem estat algu na vegada estassats en uns prestatges nets i polits al rebost de la dona que vetlla per tots els qui volen ser pares i mares. Aquell vailet tenia clar que som triats i res no és pas casual. No calia pas començar a fer discursos sobre la vida de les abelles i les flors i el pol·len, que encara ho embolicaríem. Era molt més clara la seva explicació per l'origen del néixer.

Aquell vailet, encara avui que s'afaita la barba, està ben segur i convençut que així va anar la tria. Ell era allà, a la lleixa tercera del gran rebost. S'obrí la porta i aparegueren els seus pares. Aquells i pas cap altres. Ell va reconèixer-los tot d'una, sense cap mena de dubte, ni de por. Eren ells i venien a buscar-lo. Només van allargar la mà, van agafar el pot amb la seva animita i el van dur cap a la panxa de la mare i d'allà al món, al mas i a la vora del foc a veure passar el temps i el fum com s'enlaira.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

PROGRAMA estiu 2018

juliol

7 DE JULIOL

20:00
Cuines del món i
concert Orquestra
de Cambra de
l'Empordà

14 DE JULIOL

18:30
Empordà Medieval
- Visita Guiada en
col·laboració amb el
CCBE

22:00
**BELLCAIRE
METALL**

21 DE JULIOL

22:00
Havaneres amb
els Cantaires de
l'Estany

28 DE JULIOL

22:00
CINEMA A LA FRESCA
- WONDER

agost

4 D'AGOST

22:00
Duo Diamant- Del
clàssic al popular.
Concert de música
de cambra

25 D'AGOST

18:30
Empordà Medieval
- Visita Guiada en
col·laboració amb el
CCBE

FESTA MAJOR

26 D'AGOST
Actes festius es
concentraran el cap
de setmana del 26
d'Agost, excepte
l'ofici, que es farà,
com sempre, el 29
d'Agost

setembre
octubre

11 DE SETEMBRE

Diada Nacional
de Catalunya

12-13-14 D'OCTUBRE

Jornades Europees de
Patrimoni

Visites guiades.

Més info
a www.bellcaire.cat

